

РЕШЕНИЕ

№ 23798

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Бойкинова
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8476** по описа за **2024** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. Г. Л. срещу Решение № 2986 от 25.06.2024 г. по НАХД № 8005 /2022г. по описа на СРС – НО, 103 състав, с което потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 4062384, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Ответникът СДВР- Отдел "Пътна полиция не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XXI- и касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това

преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да потвърди електронния фиш, въззивният съд, е приел за установено, че на 16.10.2020 г. в 15:31 часа в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]се движело моторно превозно средство - лек автомобил марка "М. Е 320 ЦДИ", с рег. [рег.номер на МПС], собственост на И. Г. Л. На [улица], била поставена мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с идентификационен номер 560, която заснела цитираното моторно превозно средство, като отчела скоростта на движение на същото, а именно 88 км./ч., при ограничение на скоростта от 50 км./ч. за населено място. Системата за видеоконтрол била временно разположена [улица], за което бил съставен протокол. След заснемането на автомобила бил изготвен снимков материал от техническото средство. С оглед на това бил издаден процесният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К № 4062384, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя И. Г. Л. е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 400 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В електронния фиш било посочено, че разрешената скорост на движение била 50 км./ч. за населено място, а установената скорост на автомобила 85 км./ч. (след приспадане на толеранс от - 3км/ч при засичане на скорост на движение от мобилната система до 100 км/ч.), т. е. допуснато било превишаване на разрешената скорост с 35 км./ч.

Настоящият съдебен състав констатира, че фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са всички необходими и относими към предмета на доказване писмени и веществени доказателства. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата, въз основа на които това е наравено.

На база гореописаната фактическа обстановка въззивният съд е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Нарушението според съда е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. Районният съд е приел, че съответното техническо средство, с което е установено нарушението е с издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. Изложил е аргументи, че от справка по отношение на въведената в района организация на движението и поставена хоризонтална маркировка и вертикална сигнализация безспорно се установява, че процесния участък е в рамките на населено място и важи общото ограничение на скоростта от 50 км/ч. С оглед изложеното, СРС е приел, че правилно на извършителя е наложено административно наказание в законовопредвидения фиксиран размер.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно. Настоящият съдебен

състав споделя мотивите на съда за законосъобразност на обжалвания ЕФ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, е обосновал извод, че в конкретния случай касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В този смисъл неоснователни са възраженията, изложени в касационната жалба по отношение допустимата скорост на движение в процесния участък от бул. Околовръстен път в [населено място]. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч, а когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В настоящия случай е безспорно, че нарушението е извършено в населено място – в [населено място]. Съгласно събраните по делото доказателства съдът констатира, че в района на контрол липсва пътен знак В26 за сигнализиране на ограничение на скоростта, различно от общоприетото за населено място по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Последното е безспорно установено въз основа на представените по делото писмени доказателства – писмо вх. № СОА23-ДИ05-1643/09.06.2023 г. на Столична община и протокол-приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Към писмото на Столична община е приложено копие от проект за организация на движението по ул. Околовръстен път в участъка между [улица]и [улица]. Видно от самия проект, за който няма данни да е влязъл в сила към момента на извършване на нарушението, въведеното ограничение на скоростта от 80 км/ч, обозначено с пътен знак В26, е с отбелязване „нов“. Изрично в писмото е посочено, че към датата на извършване на нарушението- 16.10.2020 г. Дирекция „Управление и анализ на трафика“ не разполага с информация за промяна в организацията на движение, тоест предвид факта, че към процесната дата новата организация на движението по ул. Околовръстен път е била на етап „проект“, то приложимо е било ограничението на скоростта за населени места от 50 км/ч.

На следващо място, от представения протокол е видно, че мястото на осъществяван контрол е в [населено място], на [улица]. В протокола е посочен полицейския наряд, времето през което АТСС за измерване на скоростта е била на тази позиция. Посочено е, че ограничението на скоростта следва от обстоятелството, че се касае за населено място и е 50 км/ч. Периодът, през който е работила системата за контрол е от 13,45 до 16,00 часа. Отразени са данни за извършените първоначална и периодична проверка за техническа годност на техническото средство. Посочен е режимът на заснемане – стационарен и посоката – приближаващи автомобили. Вписана е датата на съставяне на протокола и е положен подпис на длъжностното лице. Така съставеният протокол е официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по установения ред и форма, затова се ползва с материална доказателствена сила за отразените в него факти. С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че системата, заснела процесното нарушение е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателна отговорност се е развило при спазване на установените процесуални правила.

Не се споделят и доводите на касатора за нарушения на Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата на МВР. По делото е представен протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата за използването на мобилно АТСС,

приобщени са и Протокол № 4-38-19/30.10.2019 г. на ГД „Национална полиция“, сектор „Управление на собствеността“ от проверка на мобилна система за видеоконтрол за последваща проверка, Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, валидно до 24.02.2020 г., както и писмо с рег. № 3286р-12416/12.03.2020 г. на зам. дир. Т. Г., ГД Национална полиция, МВР. В разпоредбата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията е предвидено, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, да се считат от одобрен тип. В случая срокът на валидност на техническото средство, с което е заснето процесното нарушение е изтекъл на 24.02.2020 г., но видно от приложените доказателствата пред районния съд и конкретно - протокол от проверка на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“, се установява, че тя съответства на одобрения тип. Проверката е извършена на 30.10.2019 г., в следствие на която се счита, че техническото средство е годно за експлоатация до 30.10.2020 г., противно на възраженията на касатора в тази насока.

Не е налице и основание за отмяна на решението на СРС и на електронния фиш, поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, доколкото в този закон не се предвижда друго. В ЗАНН липсват изрично норми, уреждащи въпросите на погасителната давност. От това следва извод, че за неуредените въпроси за давността, какъвто е настоящият случай субсидиарно приложение намират разпоредбите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. ал. 3 НК. Съобразявайки тези разпоредби следва да се приеме, че когато законът предвижда наказание „глоба“ или имуществена санкция, наказателното преследване се погасява с изтичането на четири години и шест месеца давностен срок, считано от датата на извършване на нарушението. В настоящия случай нарушението е извършено на 16.10.2020 г., поради което към настоящия момент не е изтекъл давностният срок.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI- и касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2986 от 25.06.2024 г. по НАХД № 8005 /2022г. по описа на СРС – НО, 103 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: